

MUZEUM PAMIĘCI. WSZYSTKO, CO CHCIELIBYŚCIE WIEDZIEĆ O SZTUCE,
ALE BALIŚCIE SIĘ ZAPYTAĆ.
DZIEŁA SZTUKI OCZAMI OSÓB Z CHOROBAМИ OTEPIENNYMI.

MUZEUM: Muzeum Zamkowe w Pszczynie.

DZIEŁO SZTUKI: 1. Daisy von Pless w koronie, Bolesław Szańkowski, 1917 r.
(Źródło: <https://zamek-pszczyna.pl/zurnale-francuskie/>)

2. Księżną Daisy von Pless z synem Hansem Heinrichem XVII, autorstwa Ellis Robertsa, 1902 r. (Źródło: <https://zamek-pszczyna.pl/the-blue-boy-czyli-historia-niebieskiego-chlopca/#gallery-1>)

3. Daisy von Pless na portrecie Reginada Arthura z 1896 r (Źródło: <https://zamek-pszczyna.pl/psi-pupile-ksiestwa-von-pless/>)

1

2

3

PIERWSZA MYŚL: *Tu jest jakby luskusowo. Czuć pieniądze. Dźwięczy.*

TEMAT: Różne panie. Ta sama pani. Pani w sukni. Obrazy

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa
Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury

Wyspy
Pamięci
Fundacja
na rzecz standardów opieki
w chorobach ośrodkowych

ANALIZA: *Na obrazie jest jedna i ta sama kobieta. I mały. Po czym poznać, że to mały a nie mała? No tak mi się zdaje. Ja myślę, że to jest dziewczynka. Jest na pewno chłopczyk. Pani (z obrazu nr 3) jest w ogrodzie. Jest naturalna. W radosnym nastroju. W dobrym humorze. Są rośliny ogrodowe. Środkową najlepiej widzę. Środkowa jest w najlepszym nastroju. Bo z dzieckiem. No ładne dziecko. Do mamy podobne. Oczy podobne. Usta. Wogóle podobny do mamy. Obraz ostatni (nr 1). Młodsza (na obrazie nr 1). Czym ta dama zajmuje się w życiu? Ogrodem chyba. Dzieckiem. Na tym obrazie (obrazie nr 1) czeka, żeby ją ktoś poprosił na spacer. Co ma na głowie? Jakaś koronę chyba. Jak ktoś nosi koronę na głowie, to jaki on ma zawód? Królewski. Żadnego. Księżna. Nie chodzi się tak ubraną na co dzień. My możemy tak się ubrać na bal. Czyli jak idziemy na bal to możemy przeistoczyć się w księżniczki. Nie chcę. Nie chce Pani być księżniczką? Nie. Nie ubrałabym takiej sukni. Na bal też nie. A jaką suknię by Pani ubrała? No taką jak ona ma. A ja tą (nr 1).*

KONTEKST*: *Kiedyś chłopców ubierano w długie sukienki. Około 5-tego roku życia byli ubierani jak chłopcy.*

NASTRÓJ: *Czy poszlibyście z tą kobietą na spacer? Czy budzi zaufanie? Dla mnie – od pasa w dół bym poszła. Ja z tą środkową. Poszłabym na spacer, ale z kimś. Z tamtą (po lewej), bo ta nie bardzo, z tamtą po ubranku. Ja z tym małym poszłabym na spacer.*

WSPOMNIENIE*:** *Z zawodu jestem maszynistką. Piszę na maszynie do pisania. Wszystkimi palcami. W biurze. W przedszkolu. Lubił Pan swoją pracę (kiwnięcie głową), zakłady, najpierw, potem trochę, gotowanie. Zawód: normalny, dzieci, rodzina. 4 dzieci. Pani? 3-ka dzieci. Pracowałam w handlu zagranicznym: Czechy, Rosja, Niemcy. Wnuki. Prawnuki już. 2 córki gdzie indziej mieszkają. U mnie córka, taka piękna jak środkowa. Lubi się stroić.*

PODSUMOWANIE: *Życie nas uczy.*

UCZESTNICY: 5 osób z afazją, 1 osoba bez afazji

**Wypowiedzi Edukatorkei/Edukatora zostały zapisane kursywą.*

***KONTEKST – to co widzą, słyszą osoby z chorobą otępienną odnoszą najczęściej do personalnych doświadczeń, do swojego życia. Z tego względu, o ile nie zaznaczono w tekście inaczej, kontekst prezentowanej pracy nie odwołuje się do cech osobowych autora czy historycznych, kulturowych okoliczności, w których powstała.*

****WSPOMNIENIE – osoba prowadząca podczas omawiania każdej pracy, moderuje rozmowę, tak aby uzyskać informację o życiu/doświadczeniach osobistych pozwalających poznać bliżej Uczestniczki/Uczestników.*